

шаваше. Хрумваше ми да полетѣ съ единъ пайтонъ и да оврѣ въ ржката на Колча револвера (азъ го носяхъ, азъ нося револверъ кога пѣтувамъ) и да му кажа: „Брате! едно чудовище осквернява твоя животъ. На, стрѣлай, убий го! Ако не щешъ — убий себе си, ти не можешъ да живѣишъ подиръ това!“

Когато мисляхъ сичко това, единъ пайтонъ изгърмѣ насамъ отъ Алабинска улица. Подъ свѣтлината на единъ фенеръ азъ видѣхъ, че караше единъ човѣкъ съ кожена шапка на глава. И познахъ го! Той бѣше самъ Колчо! Провидѣнието или поразията го водеше. Азъ се затекохъ, махнахъ на водача да спре и безъ никакви забивки назовахъ се прѣдъ нещастния си приятелъ. Той ме позна същщо, веднага. Слѣзна отъ пайтона зарадванъ, въсхитенъ, горкия. Но азъ му прѣсичамъ думитѣ — „Колчо, на кѣдѣ?“ Той ми обажда че у тѣхъ. „Прѣди малко, прибави той, бѣхъ нашитѣ при Княжево и забравихъ да имъ порѣчамъ едно много нужно нѣщо да ми испрататъ утрѣ рано съ първия трамвай... ами, като наидохъ тоя пайтонъ, че се връща празенъ, дадохъ единъ левъ, па додохъ самъ... Много ми е мило Стефанчо, че се видѣхме... И вие какъ ме познахте? Нещете ли? Заповѣдай при мене да идемъ у дома, да видите нашитѣ... Имамъ си булка и момченце, да имъ се порадвашъ... Хеле булката! Добра. Гледамъ я, като писано яйце... Слава Богу, да се не хвалимъ. Ела да те почерпа една ракия Савка.. много ще ни зарадвашъ сички ни...“ Накъ тозъ добъръ, кроткъ, съ златно сърдце Колчо!...

Но додѣто той ми говореше горнитѣ думи, азъ мисляхъ какво ще сваря у тѣхъ, и при тая мисль настрѣхнахъ. Въ единъ мигъ животътъ на тоя